

בש"פ 6715/17 - ח'דר חמידאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6715/17

לפני: המבקש:
כבוד השופט ד' מינץ
ח'דר חמידאן

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.8.2017, בעמ"ת 30187-08-17, שניתנה על ידי כב' השופט ע' קובו

בשם המבקש: עו"ד ג'ורג' חילו

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו), מיום 17.8.2017 בעמ"ת 30187-08-17 במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת ה' רוזנברג שיינרט), מיום 7.8.2017 במ"ת 14440-08-17 לפיה נעצר המבקש עד לתום הליכי המשפט נגדו.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. על-פי כתב האישום, ביום 6.8.2017 שהה המבקש, ביחד עם אדם נוסף, בתחנת אוטובוס במחלף אבן העזר בכביש 5 ללא אישור כניסה או שהייה בתחומי ישראל. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה נגד המבקש בקשה לעצרו עד לתום ההליכים. בבסיס הבקשה עמדה טענת המשיבה כי נשקפת מהמבקש סכנה בשל עברו הביטחוני והפלילי. במעמד הגשת הבקשה הסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה לביסוס האשמה ועתר לשחרורו של המבקש בערבות. נטען כי הרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות ביטחוניות הינן ישנות עד מאוד ולא ניתן לייחס להן משקל מכריע לעצם שחרורו. עוד הסביר בא-כוח המבקש כי עברו הפלילי של המבקש בעבירות שהייה בלתי חוקית נובע מנישואיו לאישה ישראלית ובתם המשותפת בת השלוש, המתגוררות בעיר יפו.

2. בהחלטתו ציין בית משפט השלום כי לחובתו של המבקש עבר פלילי הכולל בחובו 4 הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, הרשעות רבות בעבירות של שימוש ברכב ללא רשות, הרשעה בעבירה של ניסיון לייצור של נשק, עבירות ביטחוניות של חברות בארגון בניגוד לצו הוראות ביטחון, הסתה, הקמת מחסום בניגוד לצו בדבר הוראות ביטחון, ועוד. הרשעתו האחרונה של המבקש הינה משנת 2006 בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק והעבירות החמורות יותר התרחשו בשנים 1996 ו-1991. על כן, בבואו לשקול תנאי שחרור או חלופת מעצר, נלקחים בחשבון מכלול הנתונים ונלקחת בחשבון היכולת לתת אמון בנאשם, בזיקה לעברו הפלילי. החלטת בית משפט השלום נסמכה גם על קביעת בית משפט זה לפיה בהימצאותם של שוהים בלתי חוקיים בתחומי ישראל קיימת מסוכנות אינהרנטית לציבור אזרחי ישראל. העובדה שלחובת המבקש הרשעות בעבירות בעלות אופי ביטחוני, אף אם הן ישנות מבחינת זמן התרחשותן, מקשה על שחרורו תוך קביעת ערבויות בלבד. מאחר וההליכים הקודמים לא הרתיעו את המבקש מלשוב ולבצע עבירות חוזרות של כניסה לישראל, נקבע כי קשה לתת בו אמון שיימנע מלבצע עבירות זהות תוך קיום החלטת בית המשפט. לפיכך הורה בית משפט השלום על מעצר המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

3. ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי על החלטת המעצר נדחה. נקבע כי אין מקום להתערב בהחלטה, שכן עיון בעברו הפלילי של המבקש מעלה כי קיים קושי לקבוע שניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות ערבויות.

בקשת רשות הערר

4. לטענת המבקש, בקשה זו מעלה שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות לערור. במסגרת בקשה זו, על בית המשפט להכריע בשאלה האם שווה בלתי חוקי שהוגש נגדו כתב אישום בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין בלבד, הינו מסוכן לציבור על סמך עבר פלילי שהתיישן, ולהורות לפיכך על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

5. בבקשתו מציין המבקש כי סעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 קובע כי בית המשפט לא יביא בשיקוליו עבר פלילי שהתיישן. לפיכך שגו, הן בית משפט השלום והן בית משפט המחוזי עת הביאו בשיקוליהם את הרשעותיו הקודמות שהתיישנו וקבעו לפיהן כי המבקש מסוכן וכי לא ניתן לאיין את מסוכנותו בערבויות מתאימות. בנוסף, יש להבחין בין מי שמיוחסת לו אך עבירה בגין עצם הכניסה לישראל שלא כדין, לבין מי שמיוחסות לו עבירות נלוות. בענייננו, למבקש מיוחסת עבירה של כניסה לישראל שלא כדין בלבד, כאשר מטרת כניסתו הינה לפרנסת אשתו הישראלית ובתו בת השלוש.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובהליכים שקדמו לה, דעתי היא כי דין הבקשה להידחות. כידוע, בית המשפט לא ייעתר לבקשת רשות לערור שכבר נדונה בשתי ערכאות אלא באותם מקרים בהם קיימת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים למחלוקת, או שקיימות נסיבות פרטניות המצדיקות מתן רשות לערור, לשם מניעת עוול קשה או לצורך שמירה על שלום הציבור ובטחונו (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); בש"פ 5445/14 שבירו נ' מדינת ישראל (21.8.2014)).

7. עניינו של המבקש נדון בפני שתי ערכאות שיפוטיות אשר בחנו את כלל הנתונים הדרושים לשם הכרעה בבקשה למעצר עד תום ההליכים ולבסוף הגיעו שתיהן למסקנה משותפת לפיה אין מנוס מלהורות על מעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. אין חולק על קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של המבקש ועיקר המחלוקת בתיק זה נסובה סביב שאלת מסוכנותו, ובפרט - האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של המבקש, פחותה.

8. טענותיו של המבקש הן טענות פרטניות הנוגעות למסקנה אליה הגיע בית המשפט ממערכת הנסיבות העובדתית שהוכחה בפניו, ואינן מעוררות שאלה ציבורית או משפטית החורגת מן הנסיבות הקונקרטיות של הצדדים להליך. כאשר דן בית המשפט בחלופת מעצר או בתנאי שחרור עליו להפעיל את שיקול דעתו בהתאם למכלול הנתונים המובאים בפניו (וראו למשל: בש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל (27.12.2015)). בבחינת מכלול הנסיבות הרלוונטיות לעניינו של המבקש, הגיעו שתי הערכאות למסקנה לפיה קיים קושי לקבוע כי ניתן להשיג את מטרת המעצר בערבויות מתאימות. אמנם יתכנו מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות לערור גם כאשר לא עולה מהם שאלה עקרונית (וראו למשל: בש"פ 3821/11 טיירי מימוני נ' מדינת ישראל (20.6.2011); בש"פ 684/12 ברטלר נ' מדינת ישראל (31.1.2012) והאסמכתאות שם; בש"פ 6824/13 יטצ'נקו נ' מדינת ישראל (11.10.2013)), אך דומה כי נסיבותיו של המקרה דנן אינן עומדות באמות מידה אלו.

לאור האמור, בקשת הרשות לערור נדחית על הסף.

ניתנה היום, י"ב באלול התשע"ז (3.9.2017).

שׁוֹפֵט